

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΝΑΣΤΑΤΩΜΕΝΗ και κατατρομαγμένη ή Λίνα στέφτηκε να τρέξει στην κρεβάτοκάμαρά της, για να μη την δη κανένας.

Η ύπνερτρα δεν είχε γυρίσει ακόμα ευτυχώς...

Η μαμά της κοιμόταν ίσως. Κύνταζε καρδιά και την είδε νάχη τα μάτια της κλειστά. Άνεπνε κανονικά. Άσφαλώς κοιμότανε.

Η Λίνα τράβηξε προς την κάμαρά της. Κρατούσε το δάλο σφιχτά στο χέρι της, χωρίς να το καταλαβαίνει. Περνώντας απ' την τραπεζαρία αντίκρισε το γράμμα της Λίτσας. Ήταν εκεί, πάνω στον καναπέ, σαν τυχερό...

Η Λίνα το πήρε και μπήκε στην κάμαρά της. Στάθηκε δρόμα κοντά στο παράθυρο και το ξαναδιάβασε. Το διάβασε αυτή τη φορά αγαπιά, προσεκτικά, λέξι προς λέξι. Κάθε του φράσι έμπαινε στην καρδιά της σαν μαχαίρι δίκαιο. Ναι, έτσι ήταν, χάθραν όλα αυτά. Έπερε να πεθάνη!...

Η Λίνα ελε το κοράγιο κ' έγγραφε το γράμμα αυτό πριν τεμαίσει τη ζωή της. Αυτή δεν ελε το κοράγιο αυτό. Τι χρειάζονταν άλλωστε το γράμμα;

Σε ποιόν να γράφην; Στη μαμά της για να της μεγαλώση τον πόνο ή στον άνθρωπο που την πρόδωσε; Όχι, δεν άξιζε να του στείλη γράμμα του αθλιού αυτού. Δεν έπερε ούτε να τον σκέφτεται στις τελευταίες στιγμές της ζωής της. Μονάχα απ' το Θεό έπερε να ζητήσει συγχώρησι για το τρέλλο κ' άπελπισμένο της διάθμα. Γονάτισε κάτω και θέλησε να προσευχηθή. Μα δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει περισσότερες από τρεις-τέσσερες λέξεις.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Κύριε, ήμαρτον!... Δινατό λυγμοί την έπιναν. Σωφίστηρε στο πάτωμα ν' άρχισε να κλαίη άπελπισμένα, τραυλίζοντας το όνομα της αδελφής της :

— Λίτσα!... φτωχή μου αδελφούλα!... Γιατί να πεθάνης, αγαπημένη μου Λίτσα ;... Πώς μπορώ να ήσσω πεινά χωρίς έσένα ;... Ω, όχι, Λίτσα, δεν έχω τη δύναμη, δεν μπορώ να ήσσω πεινά!... Όλα μου φρονιότητα μαύρα και σοτεινά... Θα ρθώ κει πάνω, Λίτσα, κοντά σου... Έκει θάμην γαλήνη και παντοτεινή ευτυχία... Καλή μου μαμά, φτωχή μαμά, χάρε για πάντα, μητερούλα μου!... Καταραμένος να είνε ο άνθρωπος που μās συντρεψε τις καρδιές και τη ζωή μου!... Έτσι να συντρεφί κ' η δική του καρδιά!... Αγαπημένη μου μαμά, χάρε!... Ανασπρόθηκε στά γόνατα και πήρε το πιστόλι κλείνοντας τα μάτια της. Δεν ήθελε να το άντικρίση. Φοβόταν μήπως ή θέα του την τρομάξει και δεν τολμήσει να κίμη ό,τι ποθούσε...

Σήκωσε το δάλο, κρατώντας πάντα κλειστά τα δα-

θά σās δεχόντουσαν άμείως στά ξενοδοχεία...

— Μα, επί τέλους, τι είνε εζέκιο το σπίτι; φώναξε. Είνε ή Κόλσας; Κ' όμως εγώ βρήμα εκεί τον Παράδεισο...

— Θεέ μου!... Δεν ξέρετε λοιπόν; Είνε το σπίτι του δημίου.

— Του δημίου ;

— Μάλιστα. Κ' όπως θα καταλαβαίνετε, αποφεύγοιμε τους ανθρώπους αυτούς. Κ' αυτή ή κόρη του θα έμενε για πάντα άνήπαιτη, παρ' όλη της την όμορφιά, άν δεν την ήρπιονε για γυναίκα του ο βασιλιάς του πατέρα της. Σε λίγες μέρες θα παντρευτούν. Βλέπετε λοιπόν ότι είνε μιá φορολή κακούργων, το σπίτι βτου μένατε...

΄Ανατριχίασα...

Έτσι λοιπόν, έμεινα στο σπίτι του δημίου ; Έφαγα μαζί τους, κοιμήθηκα κάτω από την ίδια στέγη μ' αυτών ;

Κ' επαντρεύτηκα σχεδόν την κόρη του ;...

Μά ήταν άληθεια ένας δήμιος ο βασιλιάς εκείνος άνθρωπος, με την αγαθή φυσιογνωμία ; Κ' ή χαρωμένη εκείνη κόρη, με τα άγνά γαλανά μάτια, ήταν κόρη του ;...

Πριν φύγω απ' την πόλη, πέρασα κ' έροίξα ένα τελευταίο βλέμμα στο σπίτι με τις τριανταφυλλίες και το μαγευτικό κήπο, όπου ένα αξέχαστο βράδυ ένωσιμα να χιπτά τόσο κοντά στην δική μου καρδιά, ή καρδιά της κόρης του δημίου...

Και δεν μπορώ να πώ ότι έβγαλα χωρίς πόνο από την πόλη αυτή. Συλλογίζομαι για πολύ καιρό, με λύπη και συμπάθεια, την αξιολάτρευτη εκείνη καπέλλα, που ήταν ύποχρεωμένη να πάρη γ' άνδρα της το βοηθό του πατέρα της, ένα δήμιο, έναν έπίσημο φονιά... Φτωχή, άγγελόμορφη Μαριέττα!...

κρυμμένα της μάτια, στήριξε την κάννη του στο στήθος της, στο μέρος που χτυπούσε ή ραγιωμένη της καρδιά και τράβηξε τη σανιδάλη...

Ό πυροβολισμός άνήχησε μέσα στο σπίτι τρομερός σαν κεραυνός.

΄Η Λίνα κούστισε στο πάτωμα νεκρή.

΄Η σφαίρα τρύπησε την καρδιά της πέρα-πέρα!... Το καταραμένο δάλο ξέφυγε απ' το χέρι της και κίλησε πλάι της. Απ' την πληγή του στήθους της ένας πίδακας, ένας κροινός ζεστόου αίματος πετάχτηκε. Πλημμύρισε τα φορέματά της κ' άρχισε να τρέχη πλάι της στο πάτωμα, σχηματίζοντας μιá κίτρινη λιμνη γύρω απ' το νεκρό, λυγρό της σώμα, που τόσο το ελεαν λαχταρίζει κα που ήταν γραφτό να το δεχτή ή μάση γή παρθενοκ' άνέγγιχτο...

΄Η μαμά της Λίνας κοιμότανε τη στιγμή αυτή ή μάλλον ήταν θωπισμένη σ' ένα άποκόμα που της ελε παραλίσει όλο το σώμα, βατερι απ' τον λαιμό που ιδόστη και την ξαφνική της άποθμια. Μολαταύτα άκουσε τον χροτό του πυροβολισμού μέσα στο βύθισμά της και τινάχτηκε ξαφνιασμένη, κατατρομαγμένη, λαχταρισμένη... Φώναζε την ύπνερτρα. Μά ή ύπνερτρα δεν ελε γυρίσει άζωια απ' το γιατρό.

΄Η κ. Λιναρδή έτρεψε απ' την ταραχή της. Τι ελε συμβαί, τι χροτός ήταν αυτό; ΄Ηταν πυροβολισμός, δεν ύπνιξε άμφιβολία. Έκτός άν έπεσε ξαφνικά κανένα έπιπλο.

΄Η κακότυχη κούρα θέλησε να σηκωθή μ' άν δεν το κατόρθωσε και ξανάεσε βαρειά στο κρεβάτι της. ΄Η άγονία της δάγκωνε την καρδιά. Ξαναφρόναζε την ύπνερτρα. Τομουδιά!...

Περίοργο πρόγμα. Δεν ήταν λοιπόν κανένας στο σπίτι ; Κ' ή Λίνα ; Πού ήταν ή Λίνα ;

΄Η κ. Λιναρδή ένωσιμα να της κόβεται ή πνοή.

— Λίνα!... φώναζε. Τομουδιά. — Λίνα, παιδί μου ; Καμιά άπάντη.

Ξαναδοξάμισε να σηκωθή, μα και πάλι δεν το κατόρθωσε. Γιατί την ελεαν άφησει μόνη ; Τι συνέβαινε ; Άρχισε να χιπτάη μ' άπελπισία το στήθος της και να κλαίη, καλώντας τώρα την νεκρή κόρη της :

— Λίτσα!... Παιδάκι μου ;... Γιατί να μου το κίμης αυτό ;... Γιατί, κορούλα μου, γιατί, παιδί μου ;...

΄Αξαρνα σταμάτησε. Στύλωσε τα μάτια της στην πόρτα κ' άφησε μιá κραυγή εσχάτης άπελπισίας, μιá κραυγή τρελλής τρομάρας :

— Λίνα!... Λίνα!... Λίνα μου!...

Μιά φοβερή ύποψία λόγγισε την καρδιά της κακούτυχης ύπνερτας. Τα χαρματιστικά της αλλοιώθηκαν. Μά έλαφράνι μιροδία μιροούτης πούχε φτάσει ως την κάμαρά της, έοριξε την καρδιά της, σταμάτησε τους παλμούς της, πάγωσε το αίμα της.

Γ'ά να μη ξεφρονίση απ' την άπελπισία της δάγκωσε δυνατά τα σκεπάσματα του κρεβατιού της.

Όχι, όχι, δεν ήταν δυνατόν αυτό.

Δεν μπορούσε να είνε έτσι.

Νά χόση σε μιá μέρα και τα δυό της παιδιά!... Θά ήταν άπάνθρωπη σκληρότης εκ μέρος της μοίρας, εκ μέρος του Θεού.

΄Αξαρνα άκουσε κάτω την πόρτα ν' άνοιγη. Κάποιος άνέβαινε στη σκάλα.

΄Η κ. Λιναρδή άνάεσε μ' άνακούρησι.

Τα μάτια της καρφόθηκαν στην πόρτα.

΄Ηταν ή ύπνερτρα.

— Κυρία, είνε, ο γιατρός θα ρθή σε λιγάκι.

΄Η κ. Λιναρδή θέλησε να μιλήση, μα δεν μπόρεσε.

Έγγνεφε στην ύπνερτρα να πλησιάζη.

΄Εκείνη ύπάκουσε. Πήγε κοντά στην κυρία της κ' έσκυψε πλάι της με συμπόνεια.

Τα μάτια της ήταν δακρυμμένα.

΄Εκλαιγε κ' αυτή για το χαμό της Λίτσας, άν και ελε την έλπιδά πως ή κυρία της θα σώθη, δεν θα πνίγηκε... Γ' αυτό άκριβώς δεν ελεαν τρέξει και στην άστυνομία. Έλιπάζανε...

΄Η κ. Λιναρδή συγκέντρωσε τις δυνάμεις της και ρώτησε την ύπνερτρα μ' άγονία :

— ΄Η Λίνα ; Πού είνε ή Λίνα ;...

(΄Ακολουθεί)

Κάθε φράσι έμπαινε στην καρδιά της σαν μαχαίρι δίκαιο...